

Versos
per a un
cadàver

Dilluns i bon dia vaig entrar al Ginebra. Vaig anar de dret a la barra i em vaig deixar caure sobre el tamboret. Estava cansat, no havia dormit massa, i vaig saludar amb un remuc més o menys audible. Toni estava a l'altra banda del taulell i va somriure, tenia un sisé sentit per saber quan algú estava o no estava per romanços. Va fer bullir l'aigua de la cafetera i va començar a preparar una tassa. Mentrestant vaig obrir la motxilla i en vaig traure l'exemplar de *Fulles d'herba* de Walt Whitman i el meu quadern Oxford i vaig començar a copiar. En la banda de l'esquerra el poema original, i a la dreta, la traducció. El bàrman va deixar la tassa fumejant davant de mi.

–Vols alguna cosa per a acompanyar això? –va preguntar.

–Està bé així, gràcies.

–Ja l'has acabat? –va dir assenyalant el llibre.

–Sí, però voldria copiar un parell de poemes que m'han agradat.

–No tingues pressa, no el necessite.

Va mirar per damunt del meu muscle i va recitar:
–«Oh, capità, el meu capità! El nostre espantós viatge s’ha acabat.» També és un dels meus preferits. Saps el que significa?

Coneixia la història del poema, però no m’importava tornar a sentir-la de boca seua. A Toni li agradava contar històries i a mi m’agradava escoltar-lo.

–Walt Whitman li’l va dedicar a Lincoln. Tot just acabar la guerra de Secessió nord-americana el president va ser assassinat. Potser no és una metàfora original, però està molt ben expressat. Després de la tempesta, el vaixell arriba a bon port, tota la faena està feta, però el capità jau mort sobre la coberta i no pot gaudir del triomf.

Vaig fer un mig somriure. Sabia que les seues paraules amagaven una doble intenció, però no tenia ganes d’obrir aquella porta que duia a un passat amarg. Vaig fer un glop de xicòria i em vaig escaldar el llavi.

–Massa vegades aquest és el destí dels herois, Uriel. Copia’l en la teua llibreta, però sobretot grava-te’l ací –va dir assenyalant-se la templa.

–Ho tindrè en compte.

–Al cap i a la fi, heroi o no, el destí de qualsevol és jaure fred sobre la coberta d’un vaixell.

El vaig mirar de fit a fit, no li parava bé aquell aire cínic, alguna boira devia estar enteranyinant-li el cervell.

—Què t'agafa ara, Toni? Algú t'ha deixat a deure?

El bàrman es va servir un culet de conyac i tot seguit va llançar la botella buida al poal del reciclatge.

—Has passat ja per l'institut? —va preguntar.

—No, m'he adormit. Pensava anar a la classe següent, després de l'hora de l'esmorzar, però potser faré fugina. En fi, ja veurem.

—Entesos.

Si alguna cosa m'agradava de Toni és que no t'amollava sermons ni demanava més explicacions del compte. Un era lliure de fer la vida que li semblava millor i ell no era qui per ficar-s'hi. El seu bar es deia Ginebra en honor a l'esposa d'Artur, el rei de Camelot. Toni era un fanàtic de l'amor cortés i la poesia trobadoresca, de la poesia en general. Però això ho sabíem només uns pocs iniciats, als tafaners els contava que havia posat el nom del bar perquè havia treballat de jove a la ciutat helvètica i s'estalviava romanços. El Ginebra era un lloc agradable, amb un billar de sis troneres i cartells de cinema a les parets. No estava lluny de l'institut i sempre pul·lulava per

allí alguna colla de desvagats. Sol o en companyia, era un lloc ideal per a passar una estona a l'eixida de classe.

–Si em creus a mi, Uriel, és millor que no vages hui per allà –va insistir–. La policia està allí des de primera hora i hi ha molt de rebombori. S'han suspés les classes.

Vaig alçar el cap.

–Què em dius ara?

–Una moguda forta, han trobat un nano mort al gimnàs, un tal Portalés.

–Portalés? Tomàs Portalés?

–Sí, és aquest, el coneixies?

–No anem a la mateixa classe, ell és de quart de secundària, crec. És un xicot callat, molt agradable.

–Ara, ja, tant li és, ha deixat de ser-ho.

–Però... què ha passat?

–Mal assumpte, Uriel... S'ha penjat.

Em va costar pair aquella informació. Toni va fer un pas arrere i es va recolzar sobre el moblet de les copes. Feia l'efecte d'estar contemplant un quadre acabat de pintar, com si volguera corregir-ne els defectes. I per la manera que em mirava, el quadre devia ser jo, devia fer una pinta ben estranya amb la boca oberta. No sabia què dir i ell va continuar parlant:

–L’han descobert quan anaven a fer classe d’educació física. Li han trobat una carta a la butxaca on explicava que ja no podia aguantar més. Sembla que tenia problemes... amb la seua identitat sexual.

–Com ho saps?

–Les males notícies tenen ales, Uriel, i per ací passa molta gent. Se n’acaben d’anar uns pardalets que ho han vist tot de primera mà; estaven molt excitats, era com si els haguera tocat la grossa de Nadal. Un d’ells ha dit que era el primer mort que veia. Te n’estalvie la descripció, no és agradable.

–D’un glop es va empassar el didalet de conyac i va colpejar el got buit contra la taula.– Dimoni de xiquet, no parava de fer rialletes.

–Deu haver sigut un colp fort. No ho oblidarà fàcilment.

–Segur que no, tens raó.

Li vaig pegar una volta a la tassa, però la vaig deixar al plateret, em trobava incòmode i no sabia per què. Un bufit de Toni em va tornar a la realitat.

–Alguna vegada havia vingut per ací.

–Qui? Perdona, què dius?

–El tal Tomàs i un altre xicot. Es posaven al racó del billar, i quan s’imaginaven que no els veia ningú es llançaven mirades tendres. Era bonic de

veres... El perill ho fa tot excitant, veritat? –vaig assentir, però no n'estava segur.

Em van vindre a la memòria uns versos del poeta Ibn Zaydun: «En tindrè prou amb una mirada furtiva, / em conformaré amb un gest breu / i m'abstindrè de consumir el desig. / No voldré de tu més que una mirada, / em guardaré de la luxúria / i del meu desig ardent. / M'amagaré de la mirada de l'espia / i així l'amor es mantindrà etern».

Toni, davant meu, continuava parlant:

–Després deixaren de vindre, diuen que els pinxos de la banda del Frare els havien pres de tema i els treien de polleguera amb les seues gracietes. No havia tornat a sentir parlar d'ell fins ara. En fi, així és la vida.

Sí, sabia com se les gastaven els de la banda del Frare, eren especialistes a amargar la vida a qualsevol. Per desgràcia havia topat amb ells en altre temps, durant les protestes contra el govern i les retallades de l'ensenyament públic. Feia només un any, de tota aquella moguda, però havia plogut tant des d'aleshores que semblava una eternitat.

–Et trobes bé, Uriel? Estàs blanc.

–Perdona, Toni –vaig dir–, he d'anar al lavabo.

M'havia gitat tard llegint Walt Whitman i tenia coragre. La imatge que em va retornar l'espill era

pèssima, encara no estava en època d'exàmens, però tenia els ulls rojos com un vampir. Vaig abocar-me un grapat d'aigua a la cara i això em va revifar una miqueta. La cara d'aquell xicot, Tomàs, em va passar fugaçment pel cap. El recordava, i tant, havíem coincidit en l'equip de bàsquet feia uns anys, quan jo encara hi jugava. Ell era només d'un curs inferior, però en aquella època un any de diferència era un abisme i no teníem massa relació. Hola i adeu, poc més. No tenia ni idea que fora homosexual. Però a qui li importava això? Qui podia entendre que un xicot de setze anys poguera sentir-se desgraciat fins a l'extrem de llevar-se la vida? Dubtes sobre la identitat? I qui no en tenia?

Quan vaig eixir em vaig abocar a la tassa de xicòria i me la vaig empassar d'un parell de glops. Encara era tèbia i em va deixar un gust dolçàs a la boca.

—No sé com pots beure això, Uriel, el meu avi en bevia durant la guerra del Trenta-sis, quan ja no els quedava café, això o fulles de la planta de la creïlla.

Ens havíem posat transcendentals i ara Toni tractava de llevar-li ferro. Li vaig seguir la veta.

—Era el que bevia la meua àvia. Te'n dec haver parlat: vivia en una cova, estava mellada i era un

poc bruixa. A vegades em deixava bullir l'olla i fer algun encanteri. Crec que n'he heretat la gràcia i la dentadura.

Toni va esclafir a riure. Sabia que m'ho estava inventant, però no li va importar massa. Ens agradava contar-nos històries i acudits per passar l'estona, i poc importava si eren reals o inventats.